

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 93/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Policajného zboru, ako aj postupom Okresného súdu Zvolen v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 124/2006 a jeho rozsudkom z 13. marca 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 196/07 z 28. augusta 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. februára 2009 doručené podanie M. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Podnet na prešetrenie porušenia ľudských práv a slobôd*“.

Z podania a priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 124/2006 z 13. marca 2007 (ďalej aj „označený rozsudok“) uznaný za vinného z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, z trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. marca 2005 a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) nového Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a štyri mesiace. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 To 196/07 z 28. augusta 2008 (ďalej aj „označené uznesenie“) zamietol odvolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ vo svojom podaní okrem iného namieta, že v priebehu trestného konania mu bolo „zo strany vyšetrovateľa odopreté právo na konfrontáciu s poškodenou, čím došlo k porušeniu článku 6 ods. 3 písm. d, Európskeho dohovoru...“, pričom „po neoznámenej zmene vyšetrovateľa“ mu bolo tiež „odopreté právo na konfrontáciu so svedkami obhajoby, pričom vyšetrovateľ neakceptoval mňou navrhované doplnenie spisu o prešetrenie psychického stavu poškodenej, ako aj vypracovanie súdno-znaleckého posudku na rozsah poranení poškodenej, ako aj porovnanie dokladovaných PN na rozsah jednotlivých zranení poškodenej, čím bol porušený článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o zásade rovnosti...“.

Sťažovateľ tiež namieta, že „v termíne od 16. 10. 2006 som bol vo väzbe nezákonne“, čo „je v príkrom rozpore s ustanovením článku 5 ods. 1 Európskeho dohovoru“, pričom „Súdne rozhodnutie o mojom ďalšom zotrvaní vo vyšetrovacej väzbe bolo urobené 11 dní po jej zákonnom skončení. Týmto bolo porušené ustanovenie čl. 17 ods. 5 Ústavy SR...“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta procesné pochybenia okresného súdu súvisiace s predvolávaním svedkov, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada ústavný súd *„o prešetrenie môjho podnetu a aby následne prijal také rozhodnutie, ktoré celé konanie vráti do štádia obnovy konania a zároveň sa domáham aj primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 33.000 €...“*.

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa ho ústavný súd posudzoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a svojich práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru postupom vyšetrovateľa Policajného zboru (ďalej len „vyšetrovateľ“), ako aj postupom okresného súdu v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 124/2006 a jeho rozsudkom z 13. marca 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 196/07 z 28. augusta 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a svojich práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru postupom vyšetrovateľa, ako aj postupom okresného súdu v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 124/2006 a jeho rozsudkom z 13. marca 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 196/07 z 28. augusta 2008.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že označený rozsudok okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa v spojení s označeným uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. augusta 2008, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 26. februára 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje na to, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení neobsahovala všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Po odmietnutí sťažnosti z dôvodu, že bola podaná oneskorene, bolo už bez právneho dôvodu vyzývať sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009